

Høgsbro: Jeg skal tillade mig at foreslaae et Udvalg paa 7 Medlemmer.

Uden Forhandling fattes dette Forslag under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 62 Stemmer.

Man gik derefter til den 2den paa Dagsordenen opførte Sag, som var: Første Behandling af Forslag til Lov om Forandring i Lov om Sognebaandets Løsning af 4de April 1855. (Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1491 ff.)

Høgsbro: Da der er gaaet saa lang Tid siden sidste Møde, skal jeg tillade mig at minde om, at Forslaget er ganske det samme som det, der forrige Aar blev vedtaget i Landsthinget mod 2 Stemmer og i Folkethinget eenstemmig, efterat den daværende Kirke- og Underviisningsminister havde faaet vedtaget en Endring, han stillede som Betingelse for sit Samtykke dertil, og efterat Medlemmer i begge Thingene havde fravalgt videregaaende Duster for endelig at faae denne Sag sat igjennem. Man turde derefter vistnok vente, at Udkastet snart vilde have erholdt Hs. Maj. Kongens Stabsfæstelse og være udkommet som Lov. Som bekendt er dette jo ikke skeet, og derfor have min Sidemand og jeg, der tidligere har indbragt et lignende Forslag her i Thinget, atter troet at burde indbringe det, for at give den ærede Minister Leilighed til at udtale sig over Grundene, hvorfor Loven ikke er udkommen, og tillige give Rigsdagen Anledning til at vedtage den paany, saafremt den, som vi haabe, maatte finde det rigtigt. Jeg skal ikke nu gaae ind paa de mange Grunde, der saa ofte ere anførte for og imod denne Sag. Den har foreligget nu paa 12te Aar, og er der nogen, hvorom der kan siges, at den er udtømmende behandlet her, saa er det vistnok denne. Den har hidtil havt det Held med sig, efterhaanden at vinde Modstanderne for sig, saavel i Rigsdagen som i Ministerierne, og jeg haaber, at det ogsaa vil lykkes den for Fremtiden, saa at den endelig engang maa blive ophøiet til Lov. Jeg skal derfor afvente Forhandlingens videre

Gang, og navnlig den ærede Ministers Udtalelse, forinden jeg gaaer nærmere ind derpaa.

Kirke- og Underviisningsministeren: Lovforslaget er i det Bæsentlige allerede gjældende efter den Kongelige Anordning, der udstedtes om dette Forhold. Da der nu i de foregaaende Sæssioner har været meget stærk Discussion om Berettigelsen til at ordne Sagen ved Lov, saa har dette foranlediget, at Sagen ikke, uagtet den med stor Majoritet var vedtagen af Rigsdagen, er bleven forelagt Hs. Maj. Kongen til Stabsfæstelse eller Forkastelse, inden Rigsdagen iaar traadte sammen, Noget, som desuden turde finde sin Begrundelse i de i Sommer stedfindende Forhold. Derpaa indbragte de samme ærede Medlemmer som tidligere et fornyet Forslag, og det besluttedes derfor at oppebie, hvorledes Sagen vilde stille sig under fornyet Drøftelse her i Thinget. Regeringen kan egentlig ikke ønske, at Sagen undrages en saadan fornyet Discussion her, og forbeholder sig fri Haand til at forelægge Hs. Maj. Kongen Sagen paany, efterat den er undergaaet yderligere Forhandlinger her. Sagen er altsaa at betragte som aaben fra Ministeriets Side.

Monrad: Det er en sørgelig Skæbne, som et lignende Forslag har gennemgaaet; det er paa Grund af tilfældige Omstændigheder, at det ikke er blevet ophøiet til Lov. Som den ærede Forslagsstiller anstode, vilde den daværende Kirke- og Underviisningsminister have indstillet det til allerhøieste Sanction, men han blev syg, hvorfor jeg overtog hans Forretninger, og Forslaget hørte under det Slags Sager, som jeg ikke fandt mig foranlediget til at indstille til Hs. Majestæt Kongens allerhøieste Sanction, saameget mere som jeg var den Eneste her i Folkethinget, som stemte imod det. For at fuldbyrde det Bøshderlige, traf denne Sygdom saa langt ud, at der indtraadte et Ministerstifte, og jeg ved virkelig ikke nu, hvorledes den Lov, som vi vedtog i forrige Rigsdags-sæssion, har det, om den er levende eller død, om Kongen har taget nogen Resolution, om han enten vil approbere Loven eller nedlægge sit